

μοι ποῖον εἶνε τὸ κύριόν σου ὄνομα ἐν ταῖς ἀκταῖς τῆς πλουτωνείου Νυκτός! » Ὁ κόραξ ἀπεκρίθη· « Ποτέ πλέον! »

Ἐμείνα ἐκπληκτός, βλέπων ὅτι τὸ ἄχαρι πτηνὸν ἤκουσε τόσον εὐχερῶς τὴν ἐρώτησιν ἣν τῷ ἀπηύθυνα, μολοντί ἡ ἀπάντησις του δὲν εἶχε σημαντικὴν ἐννοίαν καὶ δὲν μὲ ἱκανοποιεῖ ἀρκούντως διότι οὐδέποτε ὁμολογουμένως συνέβη εἰς τινὰ ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ νὰ ἴδῃ πτηνὸν ἄνωθεν τῆς θύρας τοῦ θαλάμου του, πτηνὸν τι ἢ κτῆνος ἐπὶ γεγλυμμένης προτομῆς ἄνωθεν τῆς θύρας τοῦ θαλάμου του, καλούμενον Ποτέ πλέον!

Ἄλλ' ὁ κόραξ, ἀπὸ τῆς προτομῆς ἐφ' ἧς μονήρης ἦτο ἐγκαθιδρυμένος, δὲν προέφερεν εἰμὴ αὐτὴν καὶ μόνην τὴν λέξιν, ὥσπερ δλόκληρος ἡ ψυχὴ του ἐπληροῦτο ὑπ' αὐτῆς. Δὲν προέφερε πλέον οὐδὲν καὶ ἴστατο ἀκίνητος χωρὶς οὐδὲ πτερόν αὐτοῦ νὰ κινῆται, ἕως οὐ ἐγὼ ἤρχισα νὰ ψιθυρίζω ἀσθενῶς· « ὅσοι τῶν φίλων μου ἀπέπησαν μακρὰν ἐμοῦ· περὶ τὴν πρῶϊαν, καὶ αὐτὸ ἐπίσης θὰ μ' ἐγκαταλίπῃ ὡς αἱ ἀποπτᾶσαι μου παλαιαὶ ἐλπίδες » Τὸ πτηνὸν τότε ἀπεκρίθη· « Ποτέ πλέον! »

Ἄλλ' ἡ θεὰ τοῦ κόρακος ἐκίνει ἐτι εἰς γέλωτα τὴν τεθλιμμένην μου ψυχὴν, καὶ ἔσυρα πάραυτα ἀνακλιντὸν τι ἀπέναντι τοῦ πτηνοῦ καὶ τῆς προτομῆς καὶ τῆς θύρας· τότε, βυθισθεὶς ἐντὸς τοῦ ἐκ πτίλων ἀνακλιντρου, ἤρχισα νὰ συσσωρεύω σκέψεις ἐπὶ σκέψεων, ζητῶν τί τὸ δυστοῖωνον πτηνὸν τῶν ἀρχαίων χρόνων, τί τὸ θλιβερόν τοῦτο, τὸ ἄχαρι, τὸ ἀπαίσιον, τὸ ἰσχνόν, τὸ δυστοῖωνον πτηνὸν τῶν ἀρχαίων χρόνων ἤθελε νὰ σημάνη κρῶζον τὸ Ποτέ πλέον!

Ὡτως ἔμενον παρὰδεδομένοις εἰς ρεμβασμούς καὶ εἰκασίας, ἀλλ' οὐδὲ συλλαβὴν πλέον ἀποστεινὼν πρὸς τὸ πτηνὸν, οὐτινας οἱ διάπυροι ὀφθαλμοὶ μὲ κατέκαιον ἤδη μέχρι μυχῶν τῆς καρδίας· ἐζήτουν νὰ μαντεύσω τοῦτο, καὶ ἐτι πλεῖστον, στηρίζων ἀναπαυτικῶς τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἐκ βελούδου ἐρείσματος τοῦ ἀνακλιντρου τοῦ θωπευομένου ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς λυχνίας, ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ βελούδου τοῦ θωπευομένου ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς λυχνίας, τὸ ὅποιον ἡ κεφαλὴ ἔκειντο δὲν θὰ θλίψῃ πλέον, — ἄ! ποτέ πλέον!

Μοὶ ἐφάνη τότε ὅτι ὁ ἀὴρ συνεπικνουτο, ἀρωματιζόμενος ὑπὸ ἀοράτου θυμιατηρίου σειομένου ὑπὸ ἀγγέλων σεραφεϊμῶν ἠκούοντο τὰ βήματα κροτοῦντα ἀπαλῶς ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ θαλάμῳ τάπητος. « Ταλαίπωρε! ἀνέκραξα, ὁ Θεὸς σου διὰ τῶν ἀγγέλων τοῦ σοὶ πέμπει ἀναβολὴν, ἀναβολὴν καὶ νηπενθὲς διὰ τὰς ἐπὶ τῆς Ἑλεονόρας ἀναμνήσεις σου! Ηἴε, ὦ! πῆς τὸ καλὸν τοῦτο νηπενθὲς, καὶ λησμονεῖ τὴν ἐκλιπούσαν Ἑλεονόραν. Ὁ κόραξ ἀπεκρίθη· « Ποτέ πλέον! »

« Προφῆτα! εἶπον, ὃν τῆς συμφορᾶς! πτηνὸν ἢ δαίμων, ἀλλὰ πάντοτε προφῆτα! εἴτε ἀπεσταλμένον τοῦ πετρασμοῦ εἴτε ἀπλῶς ἀποπλανηθεὶς ἐν τῇ θυσέλλῃ, ἀλλ' ἀπότῃτε ἐν τῷ ἐρήμῳ τούτῳ καὶ μεμαγευμένῳ τόπῳ ἐνθα κατοικεῖ τὸ Τρόπος, — εἰπέ μοι εἰλικρινῶς, σὲ ἱκετεύω, ὑπάρχει, ὑπάρχει ἐδῶ κάτω παρήγορόν τι βάλσαμον πηγάζον ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας;

Εἰπέ, εἰπέ, σὲ ἱκετεύω! » Ὁ κόραξ ἀπεκρίθη· « Ποτέ πλέον! »

« Προφῆτα! εἶπον, ὃν τῆς συμφορᾶς! πτηνὸν ἢ δαίμων! πάντοτε προφῆτα! ἐν ὀνόματι τοῦ ὑπὲρ ἡμᾶς ἀψιδουμένου Οὐρανοῦ, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ δι' ἀμφοτέροις λατρεύομεν, εἰπὲ εἰς τὴν περίλυπον ταύτην ψυχὴν ἐάν, ἐν τῷ μεμακρυσμένῳ Παραδείσῳ, θὰ δυνηθῇ νὰ περιπτυχθῇ ἀγίαν κόρην, καλουμένην ὑπὸ τῶν ἀγγέλων Ἑλεονόραν, πολυτίμον καὶ ἀκτινοβόλον κόρην, καλουμένην ὑπὸ τῶν ἀγγέλων Ἑλεονόραν. Ὁ κόραξ ἀπεκρίθη· « Ποτέ πλέον! »

« Ἔστω ἡ λέξις σου αὕτη τὸ σύνθημα τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἡμῶν, πτηνὸν ἢ δαίμων! ὠρύχθη ἀναπηδήσας ἀπὸ τοῦ ἀνακλιντρου. — Ριφθῆτι· πάλιν ἐν μέσῳ τῆς καταιγίδος, ἐπίστρεφον εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς πλουτωνείου Νυκτός· μὴ μοὶ ἀφήσης οὐδὲ πτερόν πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ψεύδους, τὸ ὅποιον ἡ ψυχὴ σου προέφερεν· ἄφες ἀπαρὰβίαστον τὴν μόνωσίν μου· ἔκβαλε τὸ ράμφος σου ἀπὸ τῆς καρδίας μου καὶ σύρε τὴν φασματώδη ὑπαρξίν σου μακρὰν τῆς θύρας μου! » Ὁ κόραξ ἀπεκρίθη· « Ποτέ πλέον! »

Καὶ ὁ κόραξ, ἀκίνητος, μένει πάντοτε ἐγκαθιδρυμένος ἐπὶ τῆς λευκῆς προτομῆς τῆς Παλλάδος, ἀκριβῶς ἄνωθεν τῆς θύρας τοῦ θαλάμου μου· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔχουσι πλήρη ὁμοιότητα πρὸς ὀφθαλμούς δαίμονος ρεμβάζοντος· καὶ τὸ φῶς τοῦ λαμπτήρος, προσπίπτον ἀφθονον ἐπ' αὐτοῦ, ρίπτει τὴν σκιάν του ἐπὶ τοῦ δαπέδου· καὶ ἡ ψυχὴ μου δὲν θὰ δυνηθῇ πλέον νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κύκλου τοῦ περιέχοντος τὴν σκιάν ταύτην, ἥτις ἐπικαθῆται κυμαινομένη ἐπὶ τοῦ δαπέδου· Ποτέ πλέον!

(Μετάφρασις Κ. Ι. Π.)

ΤΟ ΕΡΥΘΡΟΝ ΑΝΘΥΛΛΙΟΝ

(Διήγημα ρωσσικὸν τοῦ Βουεμόλοφ Γαρσίν)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

IV

Ὁ ἄσθενής εἶχε ἀναίσθησιν ὅτι εὐρίσκετο ἐν τῷ φρενοκομείῳ· ἐπίσης συνηθάνετο δὲ ἦτο ἀσθενής. Ἐνίοτε, ὡς κατὰ τὴν πρώτην νύκτα, ἠγείρετο ἐν μέσῳ τῆς νεκρικῆς ἡσυχίας, καὶ κατόπιν δολικῆρου ἡμέρας θυελλώδους ταραχῆς, ἠσθάνετο κόπωσιν μεγίστην καθ' ὅλον του τὸ σῶμα καὶ φεβρὸν βάρος ἐν τῇ κεφαλῇ, ἀλλὰ μολοντί εὐρίσκετο ἐν τοιαύτῃ σωματικῇ ἐξαντλήσει, διέλαμπεν εἰς τὸν νοῦν του ἡ ἐγερσὺν. Ἰσως ἡ ἔλλειψις τῶν ἐντυπώσεων ἐν τῇ σκεπτικῇ αἰσθῇ καὶ τῷ ἡμίφωτι, ἰσως ἡ ἀσθενὴς λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ μόλις ἀφυπνιζομένου ἀνθρώπου, ἐπέφερεν ἡ πότλεσμα, ἵνα κατὰ τινὰς στιγμὰς ἐν οἷς καθαρῶς τὴν θέσιν του καὶ τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἀνέστησε πλήρη τὴν ὕψαιαν. Ἄλλ' ἐπῆρχετο ἡμέρα μετὰ τοῦ φωτός καὶ τῆς ἐγερσὺς τῆς ζωῆς ἐν τῷ φρενοκομείῳ, τὸν ἥραζον ἐκ νέου αἱ ἐντυπώσεις· ὁ ἄσθενής ἐγκέφαλος του δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπικρατήσῃ αὐτῶν καὶ οὗτος πάλιν ἐγένετο παράφρων. Ἡ φρενολογικὴ κατάστασις του ἦτο κατάστασις φωτὸς καὶ σκότους. Ἐν τοῖς τοῖς ἐγνώριζεν ὅτι οἱ κυκλοῦντες αὐτὸν ἦσαν ἀσθενεῖς, ἀλλὰ ταυτοχρόνως εἰς ἐκαστον πρόσωπον ἐκ τῶν πασχόντων τῷ ἐφαίνετο ὅτι διέκρινε πρόσωπον, ὅπερ εἶδεν ἄλλοτε ἢ παρὶ

του οποίου είχαν αναγνώσει ή είχαν ακούσει. Το φρενοκομείον δι' αυτόν επληρώτο ανθρώπων πάσης εποχής και πάσης χώρας. Ήσαν ζώντες και νεκροί ομοῦ. Ὑπῆρχον ἐκεῖ οἱ διακριθεὶς καὶ ισχυροὶ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ στρατιώται φανευθέντες κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον καὶ ἀναστίνθentes. Ἐβλεπεν ἑαυτὸν εὐρισκόμενον ἐν τινι μαγικῷ κύκλῳ περιχλειόμενα ἐντὸς αὐτοῦ ἰάσαν τὴν δύναμιν τῆς Γῆς καὶ μετὰ πικρᾶς ὑπερηφανείας ὑπέβατε τὸν ἑαυτὸν του ἰσάμενον εἰς τὸ κέντρον τοῦ κύκλου τούτου. Πάντες οὗτοι, οἱ σύντροφοί του ἐν τῷ νοσοκομείῳ, ἐπίστευον ὅτι συνήχθησαν ἵνα ἐκτελέσωσι γιγάντιον τι ἔργον, τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ κακοῦ ἐκ τῆς γῆς. Δὲν ἐγνώριζε πῶς θὰ ἐπεπληρώτο τοῦτο, ἀλλ' ἡσθάνετο μεγίστην δύναμιν διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ. Οὗτος ἡδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὰς σκέψεις τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἀνεγίνωσκεν εἰς τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὅλην τὴν ἱστορίαν των. Τὰ σχηματιζόμενα τόξα ἐξ ἀνθρώπων ἐν τῷ κήπῳ διηγούντο ἐτίσης αὐτῷ ὁλοκληροῦς παραδόσεις τοῦ παρελθόντος. Τὸ κατὰ στήθεμα κτισθὲν πρὸ πολλοῦ, ἐθεώρει ὅτι ἡγήθη ὑπὲρ Πέτρου τοῦ Μεγάλου, καὶ ἐπίστευεν, ὅτι ὁ τῶν οὗτος κατέκρινεν ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς μάχης τῆς Πολτάδας. Τοῦτο τὸ ἀνεγίνωσκεν ἐπὶ τῶν τοίχων του, καὶ εἰς τὰς προεξεγούσας πλίνθους τοῦ κήπου· ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ ἰδρύματος καὶ τοῦ κήπου, ἥτο γεγραμμένη ἐπ' αὐτῶν. Πλησιάζων εἰς τὸ νεροκομείον, τῷ ἐφαινότο, ὅτι ἔβλεπε διὰ τῆς τεθλωμένης ὕδατος τοῦ παραθύρου δεκάδας καὶ ἑκατοντάδας ἀποθανόντας πρὸ πολλοῦ, ὧν τὰ χαρακτηριστικὰ εἶχεν ἰδεῖ ἄλλοτε εἰς τὰς εἰκόνας των.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ καιρὸς μετεβλήθη, μετατραπείς ἐπὶ τὰ βελτίω· οἱ ἀσθενεῖς ὁλοκληροῦς ἡμέρας διήρχοντο εἰς τὸν κήπον. Τὸ διαμέρισμα τοῦ κήπου, ἔνθα περιπατοῦν οὗτοι, δὲν ἦτο μέγας, ἀλλὰ λαμπρῶς φυτευμένον· εἶχον ἀφεθῆ ἑλεύθεροι εἰς τοὺς ἀσθενεῖς αἱ δένδροστοιχίαι καὶ περικλεισθῆ διὰ κιγκλίδων οἱ ἄνθρωποι. Εἰς τὴν γωνίαν τοῦ κήπου ὑπῆρχε φυτευμένη μεγάλη βυστινέα, παρ' αὐτὴν ἐξετείνοντο στοίχοι ἐκ φυλλοράν. Εἰς τὸ μέσον δὲ, ἐπὶ μικροῦ κατασκευαστοῦ λοφίσκου, ἦτο ὁ ὠραιότερος τοῦ κήπου ἄνθος. Ὁρατὰ ἄνθη ἔβαλλον πανταχόθεν, εἰς τὸ κέντρον δὲ ὑψοῦτο μεγάλη, κιτρίνη καὶ μὲ ἐρυθρὰς γραμμὰς δάκρυα. Ἡ δάκρυα αὐτῆς ἦτο ταυτοχρόνως εἰς τὸ κέντρον ὁλοκληροῦ τοῦ κήπου, καὶ ἡδυνάτο τις νὰ πασατηρήσῃ, ὅτι πολλοὶ ἀσθενεῖς ἀπέδιδον αὐτῷ μυστηριώδη τινα σημασίαν. Εἰς τὸν νέον ἀσθενῆ αὐτὴ ἐπαρουσιάετο ὑπ' αὐτοῦ ὅψιν· οὗτος τὴν ἐθεώρει ὡς παλαιάδιον τοῦ κήπου καὶ τοῦ ἰδρύματος. Ἐν τῷ κήπῳ ὑπῆρχον ἐπιστὰς ὅσα ἄνθη φύονται ἐν τῇ Μικρᾷ Ρωσσίᾳ· ῥόδα, γέραννοι καὶ μεγάλοι μύκητες. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο, οὐχὶ μακρὰν τῶν κιγκλίδων, ἐφύοντο τρεῖς μύκητες, αὐτοῦθους ὅπως εἶδους, ἐκαλλύνοντο δὲ ὑπὸ ἐρυθρῶν ἀνθῶν. Αὐτὸ τὸ ἄνθος προσεῖλκυσε τὸν ἀσθενῆ, ὅτε τὴν πρώτην ἡμέραν μετὰ τὴν εἰσόδον του ἐν τῷ φρενοκομείῳ, εἶδεν εἰς τὸν κήπον μέσῳ τῶν ὑλοποιήτων τῆς θύρας.

Ἐξῆλθεν εἰς τὸν κήπον, ἀλλὰ δὲν ἀπεμακρύνθη τῶν κιγκλίδων, ἔβλεπε πάντοτε τὰ ἐρυθρὰ ταῦτα ἄνθη. Εἶχον ἀπεμείνῃ δύο μόνον. Τυχαίως ταῦτα ἔβαλλον χωριστὰ ἀπ' ἀλλήλων, καὶ εἰς τροπὸν ὥστε νὰ εἶνε ἐκτεθειμένα εἰς τὴν θύελλαν.

Οἱ ἀσθενεῖς, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἐξῆλθον τῆς θύρας, ἔνθα ἴστατο ὁ θυρωρὸς, ὅστις ἐδίδεν εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν χονδρὸν λευκὸν ἐκ χάρτου σκουφὸν μὲ ἐρυθρὸν σταυρὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Οἱ σκουφοὶ οὗτοι εἶχον κατασκευασθῆ διὰ τὸν πόλεμον καὶ εἶχον ἀγορασθῆ ἐν πλειστηριασμῷ. Ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς, καθ' ἑαυτὸν, ἔδωκεν εἰς τὸν ἐρυθρὸν τοῦτον Σταυρὸν ἰδιαιτέρην μυστηριώδη σημασίαν. Ἐξῆγαγε τὸν σκουφὸν του καὶ παρτήρησε ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, κατόπιν ἐπὶ τοῦ ἄνθους τοῦ μήκυτος. Τὰ ἄνθη ἦσαν ἐρυθρότερα.

— Αὐτὸ νικᾷ, αὐτὸ καταστρέφει, εἶπεν ὁ ἀσθενὴς, ἀλλὰ θὰ ἴδωμεν.

Καὶ εἰσῆλθεν ἐντὸς τῶν κιγκλίδων. Παρατηρήσας δὲν εἶδεν τὸν φύλακα, ἰσάμενον πλησίον, ἐξέτεινε τὴν χεῖρα του, ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθη νὰ τὸ ὀρέξῃ. Ἡσθάνετο πυρετὸν καὶ εἶγος εἰς τὴν ἐκτεινόμενην χεῖρα του, κατόπιν δὲ καὶ ἐφ' ὅλου τοῦ σώματός του. Ὡς δυατὸν τι ρεῦμα, ἄγνωστον τέως εἰς τὰς δυνάμεις του, ἐρχόμενον ἐκ τοῦ ἄνθους ἐκείνου καθ' ὅλον αὐτοῦ

τὸ σῶμα. Ἐπλησίασεν ἑγγύς του καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ ἄνθος, ἀλλὰ τὸ ἀνθὺλλον τῷ ἐφάνη ὅτι ἀνέειδε δηλητηριώδη θανατηρὰν ἀναπνοήν. Ἡ κεφαλὴ του ἐσκοτεινίει· ἀνέτεινε καὶ τὰς τελευταίας του δυνάμεις καὶ σχεδὸν ἤρπαξε τὸ ἄνθος, ὅτε αἰφνης βαρεῖα χεῖρ, συνέλαβεν αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος. Ὁ φύλαξ τὸν ἐκράτησε.

— Μὴ τὸ κόπτης; θὰ σὰς ἴδω· ὅλοι αὐτοὶ οἱ τρελλοὶ, καὶ ἂν κόψῃ ἕκαστος ἀπὸ ἐν ἄνθος, δὲν θὰ ἀρκέσῃ ὁλόκληρος ὁ κήπος, εἴπερ ὁ φύλαξ, κρατῶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

Ὁ ἀσθενὴς παρτήρησεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, σιωπῶν δὲ ἀπηλλάγη αὐτοῦ καὶ συγκεκινημένος ἀπῆλθεν.

— Ὁ, δυστυχὴ! ἐσκέρθη, δὲν βλέπετε; εἰσὶ ἀποτυφλωμένοι μέχρι τοιούτου βαθμοῦ, ὥστε ὑπερασπίζονται αὐτὸ τὸ ἄνθος; Ἀλλ' ἐγὼ θὰ ἐξωφλήσω μ' αὐτό. Μὲ ἡμπούδισες σημερον, τότε αὖριον θὰ μετρήσωμεν τὰς δυνάμεις μας. Ἄς καταστραφῶ, μοῦ εἶναι ἀδιάφορον...

Περιεπάτησεν εἰς τὸν κήπον μέχρι τῆς ἐσπέρας. Εἰς τοὺς διαλόγους τῶν παραφρῶνων ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουεν ἀποκρίσεις εἰς τὰς παραφρῶνας σκέψεις του. Ὁ ἀσθενὴς περιεπάτει ποτὲ μετὰ τοῦ ἐνός, ποτὲ μετὰ τοῦ ἑτέρου συντρόφου, καὶ κατὰ τὸ πέρας τῆς ἡμέρας ἐπείσθη, ἐψυθύρισε, ὅλα εἶναι ἔτοιμα. Ταχέως, πολὺ ταχέως, θὰ ἀφοιρεθῶσιν αἱ σιδηραὶ κιγκλίδες, ὅλοι αὐτοὶ οἱ καθευγμένοι θὰ ἐξέλθουν ἐντεῦθεν καὶ θὰ σκοπευθῶσιν εἰς διὰ τὰ ἄκρα τῆς γῆς καὶ ὁ κόσμος τότε τρέμων, κατ' ἀρχὰς θὰ ἀναφανῇ ἐν νέῳ, μυστηριώδει καλλονῇ. Εἶχε λησμονήσῃ σχεδὸν τὸ ἄνθος, ἀλλὰ διερχόμενος ἐκ τοῦ κήπου παρτήρησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ εἶδεν ἐκ νέου τὰ δύο ἄνθη, ἐν μέσῳ τοῦ σκοτεινοῦ χρώματος τῶν γότρων. Τότε δὲ παρεμύετο τοῦ πληθους καὶ, σταθεῖς πλησίον τοῦ φύλακος, ἐξηκόντισε παράδοξον βλέμμα. Οὐδεὶς εἶδε πῶς ἐπῆλθε εἰς τὰς κιγκλίδας, ὅτι ἤρπασε τὸ ἀνθὺλλον καὶ ταχέως ἀπέκρυψεν αὐτὸ εἰς τὸν κόλπον ὑπὸ τὸ ὑποκάμισόν του. Ὅτε τὰ δροσερὰ καὶ ἐρυθρὰ φύλλα του ἤγγισαν τὸ σῶμα του, ὡχρίασεν ὡς νὰ τὸν ἤγγισεν ἡ πτέρυξ τοῦ θανάτου, καὶ ἔντρομος ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς. Κρύς ἰδρὼς περιέβαλε τὸ μέτωπόν του.

Ἐν τῷ φρενοκομείῳ ἦσαν τὰς λυχνίας ἀναμένοντες τὸ δεῖπνον οἱ πλείστοι τῶν ἀσθενῶν ἐξηπλοῦντο ἐπὶ τῶν στρωμάτων των, πλην μερικῶν ἀνησυχῶν, θορυβῶδως περιπατούντων ἐν τῷ διαδρόμῳ. Ὁ ἀσθενὴς μὲ τὸ ἀνθὺλλον ἦτο μεταξὺ αὐτῶν. Περιεπάτει σπασμωδικῶς καὶ ἐσταύρωνε τὰς χεῖρας του ἐπὶ τοῦ στήθους, προσπαθῶν νὰ μὴ ἐγγίσῃ οὐδένα ἐκ τῶν περιπατούντων.

— Μὴ μὲ ἐγγίζετε! μὴ μὲ ἐγγίζετε! ἐρώναξεν. Ἀλλ' εἰς τὸ θεραπευτήριον ὀλιγίστην προσοχὴν ἐδίδον εἰς ταῦτα. Καὶ περιεπάτει ταχύτερον, ἐμνησκυε τὰ βήματά του, περιεπάτει ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ὥραν ἐν τοιαύτῃ ἐκστάσει, ἀνευ διακοπῆς.

— Θὰ σὲ πνίξω, θὰ σὲ φονεύσω, ἔλεγε σιγὰ σιγὰ καὶ ἔτριζεν ἐνίοτε τοὺς ὀδόντας του.

Εἰς τὸ ἐστιατόριον οἱ φύλακες παρέθεσαν τὸ δεῖπνον. Οἱ ἀσθενεῖς ἔτρωγον μὲ ξύλινα κοχλιάρια, ἀνὰ ὅκτω ἐξ ἑκάστου δοχείου. Εἰς τινὰς μόνον ἐδίδον χωριστὰ τὸ δεῖπνον. Ὁ ἀσθενὴς μας, ταχέως ἔφαγε τὴν μερίδα του, ἣν ἔφρεν εἰς τὸ δωματίον του ὁ ὑπηρετῆς, ἀλλὰ μὴ ἀκούμενος εἰς ταύτην, μετέβη εἰς τὴν γενικὴν τράπεζαν.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ καθήσω ἐδῶ εἶπεν εἰς τὸν ἐπιτηρητήν.

— Μήπως δὲν ἐδειπνήσατε; ἠρώτησεν οὗτος.

— Πεινώ ὑπερβολικὰ. Καὶ ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐνδυναμώσω, γνωρίζετε ὅτι δὲν κοιμοῦμαι διόλου.

— Φάγετε, ἀγαπητέ μου, ἀφοῦ σὰς ἀρέσει. Ἰδὼν δόσε μου ἐνὰ κουτάλι καὶ λίγῳ ψωμί.

Ἐκάθησε πλησίον ἐνός ἐκ τῶν δοχείων καὶ ἤρξατο νὰ τρώγῃ μετὰ βουλημίας.

— Αἶ, αρκετὰ, αρκετὰ, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ ἐπιτηρητὴς, ὅτε ἔπαυσαν ὅλοι νὰ δεῖπνουν, ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς μας ἀκόμη ἐξηκολούθει νὰ καθῆται πλησίον τοῦ δοχείου, καὶ διὰ τῆς μίτης χεῖρος ἔτρωγεν, ἐνῷ διὰ τῆς ἄλλης ἐκράτει τὸ στήθος του.

— Φθάνει, εἶπεν ὁ ἐπιτηρητής.

— Ἀχ, εἰν ἔγνωρίζετε, πόσαι δυνάμεις μοῦ χρειάζονται,

πόσαι δυνάμει! Χαίρετε, εἶπεν ὁ ἀσθενής, ἐγειρόμενος καὶ σφίγγων ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα τοῦ ἐπιτηρητοῦ. Χαίρετε.

— Διὰ τοῦ; ῥώτησε μειδιῶν ὁ ἐπιτηρητής.

— Ἐγώ; ποῦθεν. Θὰ μείνω ἔδω. Ἀλλὰ, ἴσως, αὔριον δὲν θὰ ἐπαυδάμεν ἀλλήλους. Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλωσύνην σας.

Καὶ ἀκόμη ἀπαῖ ἐθλίψε τὴν χεῖρα τοῦ ἐπιτηρητοῦ. Ἡ φωνὴ τοῦ ἔτρεμεν, καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἔλαμπον τὰ δάκρυα.

— Ἠτυχάσατε, ἀγαπητέ μοι, ἡτυχάσατε, ἀπεκρίθη ὁ ἐπιτηρητής. Πρὸς τί αὐταὶ αἱ μεταγωγικαὶ σκέψεις; Πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε. Χοσιάζεται νὰ κοιμάσθε πλείοτερον ἢ ἀκατωρθώτο τοῦτο γαγέως, θὰ θεραπευθῆτε ἐντελῶς.

Ὁ ἀσθενὴς δολοῦντος, ἀπελακρύνθη, ἐνῶ ὁ ἐπιτηρητής ἐπέστρεψεν ἐκ νέου, ἵνα διατάξῃ τοὺς φύλακας νὰ συναρπάξωσι τὰ λείψανα τοῦ δαίπνου. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐν τῷ φρενοκομείῳ ὅλοι ἐκοιμῶντο, ἐκτός ἐνός μόνον αὐτοῦ, ἐξηκτωμένου ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ φέροντος τὰ ἐλκυσμά του. Ἐτρεμεν ὡς πυρέσσων, καὶ ριγῶν ἐπέβη τὸ τῆτόν του, ὡς καὶ τὰ ἔφαινε, ὅτι εἰσέδυνεν ἐν αὐτῷ δηλητήριον.

V

Δὲν ἐκοιμήθη δολοῦντος τὴν νύκτα. Ἐδρεψε τὸ ἀνθῆλον ἐκεῖνον, διότι ἐθλίβεν διὰ τῷ ἐπεδωκένῳ τὸ ἀγωνισθῆναι ἐναντίον του. Ἐνόμιζεν, ἐκ τῆς πρώτης στιγμῆς καθ' ἣν εἶδε τὸ ἄνθος, ὅτι ἐπὶ αὐτὸ ἔφερε τὸ κακὸν ἐπὶ τοῦ κόσμου. Ἐγνώριζεν ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς κατεσκευάζετο τὸ ὄπιον ἴσως ἐκ τῆς σκέψεως καὶ τῆς ἐσχηματισθῆ αὐτῷ ἡ ἰδέα τῆς καταστροφῆς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὁ σχηματισμὸς φανταστικῶν κινήσεων. Ὡς ἄλλος εἰς τὰ ὁμακτά του, παρίστατο φέρον ὅλα τὰ κακά. Ἡ νύχτ' ἦτο ἡ αἰτία τοῦ χυνομένου αἵματος (διὸ ἦτο καὶ κόλλητον), ὅλα τὰ δάκρυα, ὅλα αἱ θλίψεις τοῦ ἀνθρώπου ἐξ αὐτοῦ ἐπηράζον. Ἦτο ἐτοιμῶς ἀνάγκη νὰ τὸ δρέψῃ καὶ νὰ τὸ φονεύσῃ. Ἀλλ' αὐτὸ ἦτο τὸ ἐλάχιστον μέρος τοῦ ἀγῶνος. Ἐπρεπε νὰ κατορθώσῃ ἵνα μὴ θυνῇ τὸ τοῦτο νὰ ἐκχύσῃ μὲ τὴν τελευταίαν ἀναπνοήν του τὸ κακὸν εἰς τὸν κόσμον. Δι' αὐτὸ καὶ αὐτὸς τὸ ἐπέβη εἰς τὸ στήθος του μὲ δλην του τὴν δύναμιν. Ἐπίστευεν, ὅτι τὴν πρώτῃν πειρᾶμενον οὕτω τὸ ἄνθος θὰ ἔλκετο πλέον δλην τὴν δύναμίν του τὸ κακὸν τότε θὰ διήρχετο τοῦ στήθους του, θὰ εἰσέδυνεν εἰς τὴν ψυχὴν του, καὶ τότε ἢ θὰ ἐνίκα ἢ θὰ ἀπέθνησκεν. Ἀλλὰ θὰ ἀπέθνησκεν ὡς τιμὴς μαχητῆς, ὡς πρώτος στρατιώτης τῆς ἀνθρωπότητος, διότι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οὐδεὶς ἔσχε τὸ θάρρος νὰ συγκρουσθῇ μεθ' ὧν τῶν κακίων τοῦ κόσμου.

— Αὐτὸ δὲν τὸ εἶδον. Ἐνῶ τὸ εἶδον. Ἡδυνάμην νὰ τὸ ἀφῇσω νὰ ζήσῃ; ὄχι! Καλλίτερον ὁ θάνατος.

Καὶ ἐξηκτοῦτο, ἐξαντλούμενος ἐν φανταστικῷ, ἀνυπάρκτῳ ἀγῶνι, ἐν τοῖς ἐν τῇ φαντασιώδῃ ταύτῃ μάχῃ ἐτήκετο. Τὴν πρώτῃν ὁ φλεβοτόμος εὗρεν αὐτὸν μολίς ζῶντα. Ἀλλὰ καίτοι ἐν τοιαύτῃ εὐρισκόμενος καταστάσει, μετ' ὀλίγον ἐτινάχθη τῆς κλίνης του, καὶ, ὡς τὴν παρελθούσαν ἐσπέραν, ἤρξατο νὰ περικταθῇ εἰς τὸν θεραπευτήριον, ὁμιλῶν μετὰ τῶν ἀσθενῶν καὶ καθ' ἑαυτὸν, ὡς οὐδέποτε ἄλλοτε. Δὲν τῷ ἐπέτρεψαν νὰ ἐκέλθῃ εἰς τὸν κήπον· ὁ δόκτωρ, βλέπων, ὅτι τὸ βάρος αὐτοῦ ἐμειοῦτο, καὶ διὸς δὲν ἐκοιμάτο παντελῶς, ἀλλ' αἰώνως περιεπάτει, διέταξε νὰ τῷ κάμωσιν ἑνεσιν μορφίνης. Ὁ ἀσθενὴς δὲν ἀντέστη· ἀμα δὲ τῇ ἐνέσει αὐτὴ κατεσφίγσεν καὶ αἱ παύφρονες σκέψεις ἀπεκοιμήθη. Ταχέως διωκόμενος ἀφ' ἑνὸς μόνον τὸν χάριτον σκούφον μετὰ τὸν ἐρυθρὸν σταυρὸν καὶ ἀπελακρύνθη. Ἡ φαντασιώδης μάχ' ἤρξατο ἐκ νέου. Ὁ ἀσθενὴς ἠθάνετο ὅτι ἐκ τῶν ἀνθρώπων τούτων προέρ-

γεται τὸ κακὸν, ὅτι τοῦτο ἐκράτει ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν του.

Ἐκλαίει καὶ ἐδέετο εἰς τὸν Θεόν, ἀναμειγνύων κατάραι, καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν λυτρώσῃ τοῦ ἀπαισίου τούτου ἐχθροῦ. Τὸ ἐσπέραν τὸ ἄνθος κατέπεσε, παραμορφωθὲν. Ὁ ἀσθενὴς, ἔλαθεν ἐκ τοῦ πατώματος αὐτὸ, προφυλακτικῶς, τὸν μετέφερον εἰς τὸν λουτρόνα καὶ τὸ ἔροιψεν, οὕτω παραμορφωμένον, εἰς τὸ πύρρυνον.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ ἀσθενὴς ἦτο εἰς χεῖρωνα κατὰστασιν. Εἶχε τρομερὰ ὠχιάσει, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ὑπερύφθον καὶ ἐνόμιζε τίς οἱ ἐφλέγον· οἱ ὀφθαλμοὶ τὴν ἡμέραν ἐξηκολούθησε τὸν μανιώδη περίπατόν του, καὶ ὠχιάει, ὠχιάει ἀδιακόπως.

— Δὲν ἤθελον νὰ καταφύγω εἰς τὴν βίαν, εἶπεν εἰς τὸν βεθλὸν τοῦ ὁ ἀρχαιότερος ἱατρός, βλέπων τὸν ἀσθενή.

— Ἐν τούτοις, ἐκεῖ ἤμειθα ὑπογενομένοι νὰ ἀταλῆσθαι. Σήμερον μόλις εἶνε 93 φούντια, ἀν δὲ ἐξήκολοθήσῃ ἡ σωματικὴ αὐτὴ κατὰπτωσις, θὰ ἀποθάνῃ μετὰ τὴν ἡμέραν.

Ὁ ἀρχαιότερος ἱατρός ἐζήτησε μερσίνην καὶ χλοροφόρμιον!

— Χθὲς ματεχειρίσθημεν μορτίνιν.

— Διατάξετε τότε νὰ τῷ φορέσων τὸν σωφρονιστικὸν μανδύαν.

VI

Καὶ περιέβαλον τὸν ἀσθενή διὰ τοῦ σωφρονιστικοῦ μανδύου, οὗτος δὲ κατέκειτο δεδεμένος εἰς τὰ στήθερα τῆς κλίνης. Ἀλλὰ ἡ μανία, ἥτις τὸν κατεῖχε δὲν παρήργετο. Ἐπὶ ὥρας προσεπάθει ν' ἀπαλλαγῇ τῶν δεσμῶν του. Τέλος, κινήσεις ἰσχυρῶς ἔθραυσαν τὸν ἑνα ἱμᾶντα μετὰ τὴν ἀπελευθερωθεῖσαν δὲ χεῖρα, ἔλυσε τὰ δεσμά του καὶ ἤρξατο νὰ περικταθῇ εἰς τὸν θάλαμον, ἐν φέρων ἀγρίας ἀκαταλήπτους λέξεις.

Ὁ φύλαξ ἐκάλεσε δύο ἄλλους φύλακας, καὶ οἱ τρεῖς ἑμὸς ἐρρίφθησαν ὅπως συλλάβωσι τὸν παράφρονά, οὕτω δὲ ἤρξατο σύγκρουσις μετ' ἀνθρώπου ἀντιστοιμένου μέχρι τῶν τελευταίων αὐτοῦ δυνάμεων. Τέλος, τὸν συνέλαβαν, τὸν ἔδεσαν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ τὸν ἔδεσαν ἰσχυρότερον.

— Σεῖς δὲν ἐννοεῖτε τί πράττετε! ἐφώρει ὁ ἀσθενὴς, στένων. Καταστρέφεσθε ἄθλιοι! Πρὸ μικροῦ εἶδον τρίτον, μόλις ἀνθίζον. Τώρα θὰ εἶνε ἐτοιμὸν. Ἀφῆσατέ με νὰ ἀποτελειώσω τὸ ἔργον. Πρέπει νὰ τὸ φονεύσω! νὰ τὸ φονεύσω. Τότε ὅλα θὰ τελειώσουν, ὅλοι θὰ ἐλευθερωθῶν. Θὰ ἐτελειον ὅς, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐγὼ δύναμαι νὰ τὸ πράξω. Σεῖς θὰ ἀποθάνητε ταλαίπωροι ἐκ μόνης τῆς ἐπαφῆς.

— Σιωπῇ! τῷ εἶπεν ὁ γέρον φύλαξ, μένων πλησίον τῆς κλίνης του. Οὕτω τὸν ἐκράτησαν δεσμοὶν δολοῦντος τὴν ἡμέραν καὶ τὸν ἀφῆκαν εἰς τὴν καταστάσιν ταύτην καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Ὁ φύλαξ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης του τὸ δαίπνον, καὶ πληγιάσας ἐκοιμήθη βαθύτατα, ὁ δὲ ἀσθενὴς ἤρξατο τοῦ ἔργου του.

Προσεπάθει, ἐντεινὼν τὰς δυνάμεις του, ν' ἀπαλλαγῇ τῶν δεσμῶν του. Ἐκ τῆς συνεχῆς κινήσεως ἐσχίσθη ὀλίγον ὁ μανδύας καὶ ἠδυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ τὸν δάκτυλό του. Τότε τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δύσκολον. Κατώρθωσε νὰ ξεστίσῃ τὸν μανδύαν καὶ νὰ λύσῃ εὐκέλως τοὺς ἱμᾶντας, μετ' αὐτὸ ἐπῆδησε τῆς κλίνης. Ὁ φύλαξ ἐκοιμάτο ἀκόμη, οὗτος δὲ ἦτο ἐλεύθερος. Ἐδοκίμασε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀλλ' αὕτη ἦτο κλειδωμένη, αἱ δὲ κλειδὲς εὐρίσκοντο ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ φύλακος. Ἐφροδίσθη νὰ κινήσῃ αὐτὸν καὶ ἐδοκίμασε νὰ ἐκέλθῃ διὰ τοῦ παραθύρου.

Ἦτο ἡσυχος, χλιαρὰ καὶ σκοτεινὴ νύξ, τὸ παράθυρον ἦτο ἀνοιχτόν, τὰ ἀστρα ἔλαμπον ἐπὶ τοῦ μανουοῦ οὐρανοῦ. Ὁ ἀσθενὴς ἠτένισε πρὸς αὐτὰ, καὶ καθυδύνη, διότι ἐνόμισεν ὅτι τὰ ἀστρα ἐνόουν αὐτόν. Ὑποκλινὼν τοὺς ὀφθαλμούς ἐβλέπε τὰς ἀτελευτήτους ἀκτίνας, αἵτινες ἐπέμεινον αὐτῷ καὶ ἡ παράφρων τάλην του ἐπηύξανεν. Ἐπρεπε νὰ ἀποπάσῃ τὴν σιγήν ῥάβδον τῶν κηλίδων, νὰ διέλθῃ δι' αὐτῆς, καὶ πηδῶν ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων νὰ εὐρεθῇ ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ κήπου. Ἐκεῖ πλέον θὰ ἦτο ἡ τελευταία σύγκρουσις, ἔπειτα δὲ... αἱ ἤρχετο ὁ θάνατος.

Ἐδοκίμασε νὰ διασείσῃ τὰς χονδρὰς ῥάβδους μετὰ τὰς κατεσκληκυίας χεῖρας του, ἀλλὰ ὁ σιδηρὸς δὲν ἐνέειδε. Κατῆλθε τότε, ἔλαβε τὸν ἱμᾶντα τοῦ σωφρονιστικοῦ μανδύου, τὸν ἔδεσε

ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ μοχλοῦ, ἐκρεμάσθη ἐπ' αὐτοῦ, ἐκ τοῦ βάρους τοῦ σώματός του, ἤνοιξε μικρὴ διόδος. Δι' αὐτῆς ἐξῆλθε συρόμενος, ἐκρατῆθη ὀλίγον ἐκ τῶν κλάδων καὶ εὐρέθη μετ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ὅλα ἦσαν ἤτυχα· τὰ φῶτα ἀμυδρῶς ἔφεγγον διὰ μέσου τῶν παραθύρων τοῦ μεγάλου ἰδρύματος· ἐν αὐτοῖς οὐδεὶς ἐφαίνετο. Οὐδεὶς τὸν παρατηρεῖ ὁ γέρον· κοιμᾶται βαθύως. Τὰ ἄστρα θαυματοειδῶς ἐπένευσαν αὐτῷ μετὰς ἀκτίνας τῶν αἵτινων ἐσέδυσαν μέχρι τῆς καρδίας του.

— Θὰ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς, ἐψιθύρισε, προσβλέπων εἰς τὸν οὐρανόν.

Ὁ τοῖχος εἰς ὃν ἵστατο ἦτο τοῦ νεκροτομείου, βοηθούμενος ὑπὸ τε τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του, ἐνγκλιθὲν κλάδων τινὰ καὶ ἀπὸ δένδρου τινος κατῆλθεν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ κιγκλιδωμά του ἀνθρώπος. Τὸ ἄνθος κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐφαίνετο μελανὸν μᾶλλον.

— Τὸ τελευταῖον! ἐψιθύρισεν ὁ ἀσθενής. Τὸ τελευταῖον! Σήμερον νίκη ἢ θάνατος. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀδιάφορον δι' ἐμέ. Κυττάετε, εἶπε, βλέπων ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, ταχέως θὰ εἶμαι μαζὺ σας.

Ἐδρεψε τὸ ἄνθος, τὸ συνέτριψεν, τὸ ἐπίεσεν, καὶ κρατῶν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ· ὁ γέρον· ἐκποιᾶτο. Ὁ ἀσθενὴς ἐπιστρέψας εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐπέσεν ἐπὶ τῆς κλίνης ἀναίσθητος.

Τὴν πρωτὴν τὸν εὗρον νεκρόν. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἡρεμὸν καὶ ἀπαυγάζον. Τὰ ἐξηνητημένα χαρακτηριστικά του, τὰ ἡμίκλειστα χεῖλη του καὶ αὐλακωθέντα κλειστά ὄμματα του, ἐξέφραζον ὑπερῆφρον τινὰ εὐτυχίαν. Ὅτε ἔθεσαν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ φορείου, ἐδοκίμασαν νὰ ἀφαιρέσωσι τὸ ἐρυθρὸν ἀνθὺλλον. Ἀλλὰ ἡ χεὶρ του εἶχεν ἀπονεκρωθῇ καὶ καθίστατο ἀδύνατον νὰ ἀνοιχθῇ· ἔμεινε κεκλεισμένη. Καὶ οὕτως ἔφερέν ὁ παράφρων τὸ τρόπιόν του εἰς τὸν τάφον.

ΘΕΟΔ. Α. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

(Φαιδρά ἀφήγησις)

(Συνέχεια)

Ἡ νωτὴρὰ εἶνε ὠραία καὶ ζωηρὰ κορασίς, δεκαοκταετίας περίπου, ὠχρὰ, θελκτικὴ, μετ' ὀφθαλμοὺς μέλανας καὶ σπινθιροβόλους.

Ἡ ἄλλη δὲ, καίτοι πλησιάζουσα τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας, εἶνε μέγα τι χροῖμα γυναικὸς, ὡς ἔλεγε Ξενοφῶν ὁ Ἐφέσιος, ἢ, ὡς λέγομεν ἡμεῖς σήμερον ἐπὶ τὸ χυδαϊότερον, ὠραῖο κομμάτι· ἔχει μέλαιναν τὴν κόμην, μελανότερους τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸ ἀνοικτὸν καὶ προκλητικὸν μετρίδιμα τῆς πεπεραμένης Ξενοδόχου, τῆς γνωρίζουσας τοὺς πελάτας τῆς.

— Τί δυνάμεθα νὰ προσφέρωμεν εἰς τοὺς σεβαστοὺς κυρίους; ἠρώτησεν ἡ νέα μετὰ λατρευτῆς χάριτος.

— Ὅλιγον οἶνον, τὸν καλλίτερον ὃν ἔχετε, εἶπεν ὁ κ. Πατούφης, καθήμενος παρὰ μεγάλην τινι τραπέζην καὶ κυττάζων τὴν μεσηλίαν Ξενοδόχου ἀσκαρδαμυκτεῖ καὶ ἀπλήστως.

Εἰς ταύτην ὁ Γεώργιος οὐδεμίαν ἔδιδε προσοχήν.

Ἡ ὠραία ξανθὴ κεφαλὴ καὶ ἡ πλήρης μειδιαμάτων ἀργυρόφως φωνὴ τῆς νεάνιδος ἐφέλκουν τὸν θαυμασμόν τῷ νεανίῳ.

— Οἱ κύριοι δὲν ἐπιθυμοῦσι τίποτε ἄλλο;

— Ὡς πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν, θεέ μου!... καὶ τίς δὲν ἐπιθυμεῖ;

— Ἄνδρες! ἄνδρες! ὑπεστηνόρισεν ἡ Ξενοδόχος, ἐν ᾧ ἀπεμακρύνετο, ρίπτουσα δολοφόνον βλέμμα ἐπὶ τοῦ λαλήσαντος ξένου.

— Τίποτε ἄλλο, εἶπεν ὁ Γεώργιος· παρακαλῶ μόνον τὴν δεσποινίδα νὰ μὴ ἀργήσῃ πολὺ, διότι πρέπει ν' ἀναχωρήσωμεν διὰ Μιλάνον διὰ τοῦ πρώτου εἰρμού.

— Τόσῃν βίαν ν' ἀναχωρήσητε! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις διὰ φωνῆς, ἥτις ὠμοίαις στεναγμῶν.

Ὁ Γεώργιος ἐγένετο πορφύρεος ἐνῷ ὁ κ. Θεόδωρος ἐσκέπτετο: Ἐὰν ἡδυνάμην νὰ μείνω τὴν νύκτα ἐνταῦθα... στοιχηματίζω...

Αἱ γυναῖκες εἶχον ἀποσυρθῇ, αἱ δὲ ἡμέτεροι περιηγῆται ἐκάθηντο σιωπηλοὶ καὶ τὴν κεφαλὴν, ἔχοντες ἐσκυμένην ὡς εἰ σκεπτόμενοι στρατηγικά τι, ὅτε ἐστῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν παχύ· αὐτὸς τις ἀνθρώπος, ὅστις ἐχαιρέτισεν αὐτοὺς διὰ τοῦ εὐτεδᾶστου καὶ οἰκείου ἐκσίνου ὕφους, ὅπερ οἱ Ξενοδόχοι τῶν χωρίων μεταχειρίζονται συνήθως πρὸς τοὺς καλῶς ἐνδεδυμένους ξένους.

— Καλῶς ὤρισάτε, κύριοί μου! ἐντὸς ὀλίγου θὰ σᾶς φέρωσι τὸν οἶνον· ἐὰν ὅμως ἐπιθυμεῖτε νὰ προγευματίσητε, σᾶς προεὶσποιοῦ ὅτι τὸ ὠρολόγιον τοῦ σταθμοῦ ἔχει μόνον ἑνδεκα παρὰ ἑκασι, ὥστε ἔχετε καιρὸν...

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος· θὰ φύγωμεν μετὰ δύο ὥρας εἰς Μιλάνον.

— Κρίμα! ἔχω κατὰ ματητάρια...

Ταῦτα λέγων, ὁ ἀγαθὸς Ξενοδόχος ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἐστίαν, ἐξεσκέπασε χύτραν, ἀνεκάτωσεν αὐτὴν θρησκευτικῶς διὰ ξυλίνου κοχλιαρίου, βαλσαμῶδες δὲ νέφος καπνοῦ διεχύθη εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν.

Οἱ ῥόθωνες τοῦ Πατούφου ἔπαλλον...

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἡ μελαγχροινὴ Ξενοδόχος εἶχεν ἐπανέλθει, φέρουσα φιάλην ἐκλεκτῆς θέλου, ἔνθα διεφαίνετο διαυγῆς ἐρυθρὸς οἶνος, ὅστις ἔδωκεν τὰ χεῖλη διὰ μόνης τῆς θέας του.

Ἐνῷ ἐναπέθετεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἡ ἀγκὼν τῆς γυναικὸς προσέκρουσε τυχαίως κατὰ τοῦ ἀγκῶνος τοῦ κ. Θεοδώρου.

Μόλις γευσάμενος τὸν οἶνον, οὗτος ἀνέκραξε μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

— Εἶνε νέκταρ, ἀμβροσία, θεῖον πρᾶγμα!... ἰδοὺ οἶνος δυνάμενος ν' ἀναστήσῃ νεκρούς!

Ὁ δὲ Γεώργιος ἐπινε βραδέως, ἀκολουθῶν διὰ τῶν βλεμμάτων τὰς εὐστρόφους κινήσεις τῆς ξανθοῦλας, ἥτις ἔτρεχεν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ εὐρυχωροῦ μαγειρείου διὰ τῆς ἐπιχαρίτος ἐλαφρότητος τῆς Ξενοδόχου, γνωρίζουσας ὅτι εἶνε ἀξιολάτρευτος.

Αἰφνὸς ὁ Πατούφης ἠρώτησεν:

— Κατὰ ποίαν ὥραν θὰ δυνάμεθα ν' ἀναχωρήσωμεν διὰ Μιλάνον ἐν ᾗ περιπτώσει χάσωμεν τὸν εἰρμόν τῆς ἐνδεκάτης;

— Εἰς τὰς τέσσαρας μ. μ. διέρχεται ἄλλη ἀμαρσοτοιχία, ἀπεκρίθη ὁ Ξενοδόχος, ἀφαιρῶν τὴν χύτραν ἐκ τῆς ἐστίας καὶ πλησιάζων μετ' αὐτῆς πρὸς τὸν κ. Θεόδωρον, ὅπως ἀνακατῶσῃ αὐτὴν ὑπὸ τὴν ρίνα αὐτοῦ.

— Εἶνε δὲ ταχὺς εἰρμός, εἶπεν ἡ νεᾶνις, ρίπτουσα θελητικὸν καὶ σχεδὸν ἱκευτικὸν βλέμμα εἰς τὸν Γεώργιον.

Ὁ Γεώργιος ἔλαβε θάρρος.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἐρυθρῶν, μοι φαίνεται ὅτι πεινῶ ἀρκετὰ, καὶ τὰ μανιτάρια αὐτὰ μετ' ἐμβάλλουσιν εἰς πειρασμόν.

— Κάμετε ὅπως σᾶς λέγω ἐγὼ, εἶπεν ἡ μελαγχροινὴ θεωροῦσα ἀσκαρδαμυκτεῖ τὸν Πατούφην, περμέετε τὸν ἀπ' εὐθείας εἰρμόν. Θὰ φθάσητε εἰς Μιλάνον περὶ τὴν ἑκτὴν ὥραν... Ταξιδεύει τις πολὺ κακὰ ὅταν ὁ στόμαχος εἶνε κενός...

— Ἡ φίλη μας Ξενοδόχος ἔχει δίκαιον· ὅταν ὁ στόμαχος εἶνε κενός, οὐδὲν ἐπιτυγχάνει... Λοιπὸν... γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ... ἄς μένωμεν... Ὁ ἀναχωρήσωμεν εἰς τὰς τέσσαρας. Ἰδοὺ πάντας εὐχαριστημένους!

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ αἱ γυναῖκες ἔστρωσαν καθαρὸν τραπέζομαδύλον καὶ ἔφερον πάντα τὰ ἀναγκαῖα.

Αἱ δύο αὗται σειρήνες τοῦ Ξενοδοχείου ἦσαν θεαὶ καὶ ἀνεψιά, καίτοι δὲ τόσον διάφοροι τὴν ὄψιν, εἶχον ἀμφοτέραι τὴν αὐτὴν ἱκανότητα ὅπως κολακεύσῃ τοὺς μεταβατικούς αὐτῶν ἐπισκέπτας. Φυσικῶς τῷ λόγῳ, ἐν τῇ ιδιότητι τῆς τῆς ἡλικιωμένης χήρας, ἡ Μαρτίνα ἠδύνατο νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτὴν τομηρητάτα στρατηγήματα καὶ νὰ ἀψηφῇ τὴν πάντων κίνδυνον, ἀλλὰ μὴ καὶ ἡ Ἀννέτα δὲν ἐπετογχανε τὸ αὐτὸ διὰ τοῦ γοήτου τῆς νεότητός της;